

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VIII. évfolyam, 9. szám, 2014. szeptember

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

E havi számunk alkotói:
Fuvallat, Kozma Norbert, bel corma, Lir Morlan,
Kétvirág, Kapitány, Macskas Tóscá, Csillangó, XpaliX,
Jártó Róza, csabi6669, aniko22, Ebenezer, angyalka146,
galbena, Kristállysólyom, Jimmy Cartwright

Tartalom

SZERKESZTŐI KÖSZÖNTŐ

A mostani számról, a pályázatról
és egy készülő különszámról ..... 2.

BREKING NYÚSZ

Forradalmak - novellaíró pályázat ..... 3.
IV. Aranymosás mese- és novellaíró pályázat ..... 3.
Versből novellát ..... 16.
Hommage á József Attila irodalmi pályázat ..... 16.
Halloween novellapályázatot hirdetünk! ..... 16.

NOVELLÁK

A bájjal /Fuvallat/ ..... 4.
Soha ne mondd, hogy soha /Kozma Norbert/ ..... 5.
Démonvadász – I. rész /bel corma/ ..... 6.
Démonvadász – II. rész /bel corma/ ..... 7.
Hóféhér éjjel /Lir Morlan/ ..... 9.
SynGen, mindörökké SynGen 5 /Kétvirág/ ..... 10.
Kérdések és válaszok /Kapitány/ ..... 11.

VERSEK

Haiku 1. /Macskas Tosca/ ..... 4.
Haiku 2. /Macskas Tosca/ ..... 4.
Fekete hó /Csillangó/ ..... 8.
Úgy legyen /Jártó Róza/ ..... 8.
Ha eljő az ősz /csabi6669/ ..... 8.
Az ablaknál ülve /XpaliX/ ..... 8.
Napfénykeringő /aniko22/ ..... 10.
Búcsú ősszel /Ebenezer/ ..... 11.
A pillangó és én /angyalka146/ ..... 11.
Odaát /galbena/ ..... 11.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

A Művész /Kristálysólyom/ ..... 12.

FILMAJÁNLÓ

Mozimorzsák - filmaprólék /Jimmy Cartwright/... 14.

A hónap képe:

Wil Mijer

„Itt van az ősz, itt van újra...”

Szerkesztői köszöntő

Határozottan látszik, hogy elindult a tanév. Ez abból is kiderül, hogy a nyári pihenés után számos újkeletű pályázatra bukkanhat a szemfüles író-, költőpalánta, a legkülönfélébb helyeken, ebből kifolyólag az AKF hasábjain is. Történelmi, mese- és regénypályázat, novella- és verspályázat... van itt minden, mint a jó szatócsboltban! :)

Természetesen a kellemes, szórakoztató amatőr irodalomról sem feledkeztünk meg, így számos nagyszerű novellával és verssel kedveskedünk ezen hónapban is olvasóinknak. Alkotóink különböző zsánerekben megírt műveikkel igyekeznek kirángatni a kikapcsolódásra vágyókat a szürke hétköznapokból.

Azok számára, akik a vizuális médiát részesítik előnyben, összességében most 11 filmet ajánlunk a Mozimorzsákban. Van itt ifjúsági és kalandfilm, családi vígjáték, anime, dráma, akció, sci-fi, fantasy; minden mi szemnek ingere. Szóval igyekeztünk most is változatos kínálatot felvonultatni.

Lassan zárul a Nagy háborúról szóló pályázatunk, de azért október végéig van még idő, lehet még pályaműveket beküldeni. Csak emlékeztetőképpen: a bővebb kiírás az áprilisi AKF-ben volt olvasható.

http://www.szentesinfo.hu/lidercfeny/papirlf/lidercfeny_akf_201404.pdf

Végül, ámde korántsem utolsó sorban idén szeptemberben és októberben újabb filmes évfordulókhoz érkezünk. Most volt ugyanis 30 éve, hogy Magyarországon először játszották a mozik 1984 szeptemberében a Csillagok háborúját, valamint 1984 októberében került a mozivásznakra külföldön az első Terminator film. Ráadásul 1984 karácsonyán vetítette először a Magyar Televízió a Csillagok háborúját. Először úgy gondoltuk, hogy ebben a számban foglalkozunk a két témával, de az egyre terebélyesedő cikk- és interjúmennyiség bizony ismét megkíván egy különszámot. Hamarosan... És egyéb meglepetéssel is készülünk! :)

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VIII. évfolyam. 9. szám, 2014. szeptember

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Szőlőszüret (www.agrotrend.hu)

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@szentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Brekking Nyúsz, avagy hírek innen-onnan

Forradalmak – novellaíró pályázat

A Historium Kiadó történelmi novellaíró pályázatot hirdet pályakezdő prózaíróknak, az **1703-1711-es Rákóczi-szabadságharc**, az **1848-49-es forradalom és szabadságharc**, illetve az **1956-os forradalom** témakörében, Forradalmak címmel. A nyertes novellák országosan terjesztett, közös kötetben jelennek meg.

Pályázati feltételek:

- Pályázhat minden olyan magyar anyanyelvű (bármely országban élő) szerző, aki már elmúlt tizenöt éves, és **legfeljebb egy önálló** (nyomtatásban is megjelent) kötettel rendelkezik.

- A pályaműveknek vagy az 1703-1711-es, vagy az 1848-1849-es évek alatt, vagy 1956-ban kell játszódniuk, és mindenképpen kapcsolódniuk kell a magyar történelem fent említett eseményeihez. Olyan pályaművet is elfogadunk, mely megfelelő művészi eszközökkel akár egyszerre mesél mindhárom forradalomról.

- A pályaművek minimális terjedelme 10.000, maximális terjedelme 30.000 leütés lehet (szóközökkel).

- A pályaműveket .doc formátumban (Microsoft Windows 1997-2003) kérjük benyújtani. A szöveg ne tartalmazzon semmilyen formázást, sem behúzásokat (tabulátorokat), sem pedig képfájlokat. Ajánlott beállítások: 12-es Times New Roman, 1-es sorköz.

- Kizárólag polgári névvel vagy magyar csengésű művésznévvel lehet pályázni.

- A pályaműveket e-mailben várjuk a historium.kiado@gmail.com címre, kizárólag csatolt állományként. A tárgy mezőbe kérjük beírni a következőt: „Forradalmak – pályamű”.

- Egy pályázó csak egy művel jelentkezhet, mely még nem jelent meg nyomtatásban, és melyet szerzője nem nyújtott be másik pályázatra!

- Postai úton beküldött kéziratokat nem fogadunk el érvényes pályamunkának, ilyen anyagot nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

Beküldési határidő: 2015. március 2. (éjfél)

Eredményhirdetés: 2015. március 31.

Díjazás: A legjobb írások megjelennek a Forradalmak c. antológiában, melyből minden nyertes szerző 10 tiszteletpéldányt kap. A kötet nyomtatásban, országos terjesztéssel lát napvilágot, és a Fiala magyar prózaírók sorozat részét képezi majd, mely

nagyszerű kiugrási lehetőséget biztosíthat a kezdő és haladó tehetségeknek. A sorozat eddig megjelent kötetei: Sár, vér, levendula (2012), A holló évszázada (2013), 100 magyar baka (2014), Fegyvert s vitézt éneklek (2014).

IV. Aranymosás mese- és regénypályázat

Az elmúlt három évben nyilvános, nagyszabású válogatót tartottunk az Aranymosás Irodalmi Magazin weboldalán (<http://aranymosas.konyvmolykepzo.hu>), és **sok írónak szerződést kínáltunk**. Most újra elindul a **Könyvmolyképző Kiadó** kulturális válogatója!

A fő cél felfedezni a tehetségeket, és **megjelentetni a műveiket**.

Milyen írásokat várunk?

1. A Könyvmolyképző sorozataiba beilleszthető regényeket (minimális terjedelem **320 ezer karakter** szóközökkel):

Vörös Pöttyös sorozat – misztikus-romantikus történetek lányoknak

Arany Pöttyös sorozat – romantikus, egyedi hangú történetek felnőtt nőknek

Hard Selection – komorabb fantasy, sci-fi, valós világok férfiakkal

Fekete Macska Regénytár (Grand Selection) – krimi, thriller, akció (Figyelem! Sok más sorozatunk is van, ezek csak példák.)

2. Gyerekeknek szóló történetek

Nagy örömmel fogadjuk a tréfás, kalandos történeteket a 6-8 és a 10-12 éves korosztály számára. Illetve a 10-12 éveseknek szóló regényes ismeretterjesztést is.

Gyerekeknek szóló sorozataink például **Olvasni jó sorozat**, **Jonatán Könyvtára**, **Bíbor Pöttyös könyvek**, **Csíkos lányszoba** **kötetek**.

A sorozatokról érdemes tájékozódni a <http://konyvmolykepzo.hu> oldalon.

A mesék és ifjúsági történetek esetében nincs alsó karakterhatár.

Beküldési határidő: 2014. december 31. éjfél

E-mail: konyvmolykepzo.palyazat@gmail.com

- **Kérjük a teljes kéziratot csatolni, a file neve a mű pontos címe legyen** (pl. Esti mese.doc).

- **Kérjük a mű szinopszist max. 2 oldal terjedelemben.** (Szinopsziszról bővebben a link után.)

- **Kérünk mellé egy adatlapot (adat.doc) néven, mely tartalmazza:**

1. születési név, 2. írói név (ha van), 3. életkor (erre statisztikai okokból van szükségünk), 4. a mű besorolása (pl. mese, ifjúsági történet, romantikus, kalandregény, fantasy, krimi stb), 5. e-mail cím, 6. telefonszám

További információk: <http://aranymosas.konyvmolykepzo.hu/iv-aranymosas-mese-es-regenypalyazat-6413.html>

Egyéb: Hatalmas az e-mail forgalmunk, így minden információt az **Aranymosás Irodalmi Magazin weboldalán** és **Facebook lapján** publikálunk, kérlek, ott kérdezz, ne e-mailben! A pályázat időtartama a beérkezett írások mennyiségétől függ.

Jó írásokat várunk, melyek magukkal ragadják az olvasót!

Könyvmolyképző Kiadó

Fovallat

A bájital

A zsúpfedeles kunyhó paticsfala alkonyatkor még árasztotta magából a déli nap melegét. Körülötte száradó fűszernövények és friss széna illata úszott a levegőben. Az építmény belsejét uraló fülledt félhomályban két nő állt egymással szemben, pillanatnyi némaságba burkolódzva. Szemre nem is lehettek volna különbözőbbek. Megközelítőleg ugyan azonos volt a testsúlyuk és talán a koruk is, de ezt több mint egy fejnyi magasságkülönbséggel viselték. Az alacsonyabb zavarát gögös fejtartással, szúrós nézéssel próbálta leplezni. A helyenként már őszbe hajló, szigorú kontyba rendezett haja előnytelenül tette hangsúlyossá kerekded arcát, míg molett testét egyenes szabású, már-már katonás vonalú, divatjamúlt szoknyakosztüm fedte. Két marokra fogott, hatalmas bőrtáskáját pajzsként szorította maga elé rövidke, húsos kezével.

A csendet a házigazda, a madárcsontú magas asszony törte meg, akinek szikár testét könnyű, fehér vászonblúz és földig érő, rozsdavörös bő szoknya takarta. Derekára egy hímzett, vastag gyapjúkendőt kötött hanyagul.

– Akkor megértette a feltételeket? – kérdezte, miközben az asztalon heverő üvegséért nyúlt.

A mozdulattól hollófekete haja hullámszíni kezdett, részben eltakarva napcserzett arcát. Felemelte a fiolát, majd ismét a vendégére nézett kérdő, fürkésző tekintettel.

– A biztonság kedvéért azért elismétlem, mire költi a pénzét – mondta. – Ez a főzet mától számítva pontosan két hétig fejt ki az erejét. Lényegtelen, mikor és hogyan sikerül megitatnia a kováccsal. Minél később, annál kevesebb ideje lesz, hogy a hatása alatt igazából is megszerettesse magát vele.

Kis szünetet tartott, miközben elmélázott azon, hogy lám, immár a körzeti orvos sznob özvegye is fölkereste igénybe venni szolgálatait.

– Mától két hét. Plusz egy harmadik, hogy eldőljön, valóban elérte-e célját. Ennyi esélye van. Addig nem készítek újabb bájitalt senki másnak a falu kovácsa részére. Mert ugye, tudja, hogy sok vetélytársa szeretné megszerezni magának a szemrevaló, facér férfit?

A másik bátortalanul bólintott, majd nagy levegőt vett:

– Tizenégy nap igen kevés. Nem lehetne esetleg négy vagy öt hét?

– Nem! Az sokkal több energiámat emésztene föl, és hatalmas veszélynek tenném ki magam a szellemvilágban. Nem éri meg, nem tudná megfizetni az árát.

– Értem – bólintott csüggedten a doktorné. – Itt a pénze...

* * *

Hajnalban kelt, megmosakodott egy lavór forrásvízben, majd kiült az erdőszéli kunyhó elé, hogy átfésülje fekete hajkoronáját. A férfi szokása szerint hangtalanul érkezett. Hátulról közelítette meg a fésülködő füvesasszonyt.

– Na, ki vagyok, szerelmem? – kérdezte, miközben tenyerével eltakarta arája szemét.

A nő nagyon is tudatában volt jövetelének, hisz elárulta erős izzadság- és füstszaga, mégis megjárta a mit sem sejtő prédát.

– Ha nem az erdész, akkor a világ legvonzóbb patkolókovácsa! És én ki vagyok, emberem?

– A fiatal banya! – válaszolta a másik, némi bosszúsággal a hangjában az erdészszel való élcelődés miatt.

Most a nő fordult hátra tettett ingerültséggel:

– Nem azt kérdeztem, hogy az ostoba falusiak minek neveznek, hanem, hogy neked ki vagyok!

– Az egyetlen nő az életben. A nagy ő! – kezdte a férfi picit megszeppenve. – Az egyetlen, akiért érdemes élni, akiért még ezt a bájital-komédiát is érdemes bevállalni, ingyen és bérmentve. Szeretlek! Csak téged!

– No, azért nem eshet annyira nehezedre a színlelés, hisz a kuncsaftjaid elkényeztetnek minden földi jóval.

– Mikor én csak téged szeretlek? Bolondulásig! Apropó bolondulás, ki a következő szerencsétlen, aki elhitte, hogy hat a bájital, és akinek majd két hétre „áldozatául” esek?

– A doktorné. De most ne ezzel foglalkozunk, hisz alig van időnk, mielőtt fölébred a falu! Menjünk be gyorsan!

A kovács könnyedén kapta föl párját, és szertartásosan vitte be a kunyhóba egy elnyújtott csók kíséretében. Akkor sem váltak szét ajkaik, amikor az ágyon fekvő kezdték tépni egymásról a ruhát.

– Nincs rajtad bugyi! – lihegte a férfi.

– Miattad, mert annyira vártalak – hazudta az asszony, hisz sohasem hordott alsóneműt.

Sokkal szabadabbnak érezte magát nélküle.

Gyakorlott mozdulattal emelte csípőjét befogadó pózba a ziháló férfitest alatt, és a gyors, kissé fájdalmas behatolást követő pillanatokban belevájta éles körmeit annak hátába. Teste ijéként feszült meg, miközben halántékán megduzzadtak az erek. Érezte, ahogy lényét lassan elárasztja a gyönyör, és engedelmesen alámerült az ösztönök mámorító folyamában. A vér lüktetése ősi ritmust dobolt a fejében. Rövidesen minden sejt erre a ritmusra vonaglott ott, ahol nemrég még az értelem honolt.

– Te vadkan! – nyögött föl kéjittasan. – Az én vadkanom! Úgy, legyél mohó! Vedd el, ami jár neked! Igázz le, tépj szét, semmisíts meg...

A beteljesülést követően, hagyta, hogy az izzadt, izmos hústömeg fejét a hasára hajtva, rövid álomba merüljön. A ránehezedő súlytól légszomja támadt, de nyugalmat erőltetett magára. A jövőn töprengve túrt bele a kovács sűrű hajába.

„Még egy hónap – gondolta –, esetleg másfél. Aztán nem kapsz többet a főzetemből. Két hónap múlva szabad leszel, én pedig odébbálllok. Keresek egy új települést és egy másik Adoniszot.”

Haiku 1.

Szunnyadó lélek,
semmittevés istenét
űzd el magadból.

Macskas Tosca

Haiku 2.

Tegnapi múltam
a jelen perceivel
jövőm keresi.

Macskas Tosca

Soha ne mondd, hogy soha

Kozma Norbert

Pasadena, 2014.

Azon az éjszakán nagy veszekedés bontakozott ki a Fowler családban, és ez már nem az első alkalom volt annak ellenére, hogy Sheldon és Betty friss házásoknak mondhatták magukat. A nő nehezményezte, hogy férje minden szabadidejét a saját kutatásaira kialakított laboratóriumában tölti, vele pedig nem foglalkozik eleget. Sheldon megszállott volt, de a tudományokban való jártasságát, zsenialitását nem lehetett kétségbe vonni. Betty néhány hét együttlét után besokallt, és úgy érezte, hibás döntést hozott, amikor hozzámént a férfihez.

- Nem értelek! - reagált Sheldon, miután felesége ismét felhozta a mindennapos perpatvar alapjául szolgáló problémát. - Tudtad, amikor hozzám jöttél! Tudtad, hogy min dolgozom. Tudod jól, ha sikerül, milyen befolyással lehet az egész emberiségre. Ez már nem csak tudomány... jóval túlnőtt azon.

- Elég! - vágta rá Betty. - Arról nem volt szó, hogy a férjem napokra bezárkózik, és eltűnik a szemem elől.

- De én...

- Semmi de, Sheldon! Már döntöttem. Elhagylak!

- Mi? Nem teheted ezt velem!

- Sheldon, figyelj rám! Megismerkedtem valakivel. Köztünk mindennek vége.

- Ez nem lehet igaz, Betty! Én szeretlek!... Ki az? Mondd meg, tudni akarom!

- Nem mintha számítana valamit, de rendben. Robert az.

- Milyen Robert? Csak nem...

- De, az a Robert. Az, akivel nem is olyan rég még jó barátságban voltál. Az, akitől tavaly - kihasználva nehéz anyagi helyzetét - áron alul megvetted ezt a házat, a hozzátartozó autószerelő műhely helyére meg felépíttetted a kis laborodat.

- Hisz az egy idióta!

- Ne beszélj így róla!

- Az eladással csak ő járt jól. A műhely sem hozott neki semmit, én csak jót tettem vele.

- Persze, te mindig a legjobbat akarod mindenkinek, és egy cseppet sem vagy önző. Majd elfelejtettem! De tényleg ez most a fontos?

- Igazad van, nem... Akkor most már velem vagy?

- Igen, velem vagyok. Ő pontosan tudja, hogy mire van szükségem. Mintha mindig is ismertük volna egymást. Sajnálom. Minél hamarabb el akarok válni.

Egy héttel később már újra szabadok voltak, és ismét saját útjait járhatták, igaz, Betty nem maradt sokáig egyedül, mert csakhamar hozzámént Roberthez. Sheldon nehezen tudta megemészteni a dolgot, meggyőződése volt, hogy Betty a neki szánt nő, ő élete szerelme. Onnantól dupla annyi erőt és energiát fordított a munkájára, minden bánatát abba temette. Szeme előtt egyetlen célként Betty visszaszerzése lebegett.

Pasadena, 2024.

- Végre! - kiáltott fel Sheldon, de örömen csupán a szürke, hideg falakkal tudott osztozni. - Végre, elkészült! Most már tőkletes!

A megöregedett, megkeseredett férfin az eltelt tíz esztendő

legalább huszonötnek látszott. Remegő kézzel vett elő egy tollat, majd a keze ügyébe kerülő füzetből egy lapot tépett ki.

- Lássuk csak, mit is írhatnék... - gondolkodott el. Néhány perccel később ledobta az íróeszközt és a papírlapot, majd felcillanó szemekkel elrohant. - Van egy jobb ötletem.

Az éjszaka közepén indult útnak. Eltökélt volt, konkrét cél vezérelte, mely minden más dologgal szemben előnyt élvezett nála. Egy házhoz érkezett, kicsit távolabb parkolt le. Csöngetés, kopogtatás nélkül benyitott, s próbálta minél halkabban megkeresni, amiért jött.

- Csokolom! - dermesztette meg a férfit a gyerekhang. - Ki a bácsi?

Sheldont zavarba hozta az alig kilenc éves fiú, de egy félig-meddig hihető magyarázattal elő tudott rukkolni:

- Én a szüleid barátja vagyok, hoztam nekik egy kis meglepetést. Megmutatod, hol van anyukád dolgozószobája? Akkor ott hagyhatom az ajándékot.

A fiú nem szólt, csak a szemben lévő ajtóra mutatott.

- Az lenne az? Jó fiú! Most menj vissza szépen az ágyba, jó? És nehogy beáruj, rendben?

A gyerek bólintott, és úgy tett, ahogy a férfi kérte. Sheldon óvatosan bement a szobába, majd kutatni kezdett az íróasztal fiókjaiban.

- Megvan! Ez az! - ujjongott, amikor rátalált a vékony füzetcskére, továbbra is odafigyelve a hangerőre. Belelapozott, majd elégedett mosoly kerekedett arcára. - Pont ez kell nekem.

Eltette táskájába az ellopott tárgyat, és kisurrant a házból. Arcán fokozatosan mutatkoztak az izgatottság jelei, miközben hazafelé vezetett.

Sietségében ráhajtott a bejárat előtt lévő virágokra, sőt a kerti törpét is elütötte. Különösebben nem foglalkoztatta a dolog. Berohant a ház melletti épületbe, ahol tüstént elő is vette a füzetet, és behelyezte a laboratórium közepén található üvegkabinba egy cédula társaságában, melyre a következő sorokat írta:

"Olvasd el, és tanulj belőle! Ne szúrd el, különben el fog hagyni! Sheldon"

- Igen, elvileg pontosan erre a pontra kell visszaérkezned - sutogta magában, majd a számítógépen bepötyögte: 2014. június 6.

- Sheldon! - szakította félbe a kintől beszűrődő női hang. - Sheldon, azonnal nyisd ki az ajtót!

A férfi bosszankodva félbehagyta a tevékenységet, és ajtót nyitott. Meglepetésére Betty állt odakint, meglehetősen feldúlt állapotban.

- Szia, Betty! Mit tehetek...

- Nekem te ne sziazz! A fiam azt mondta, nálunk jártál! Mégis, hogy merészelted?!

- Én nem...

- Ne hazudj! Én is láttalak! Hazáig követtelek! Hol a naplóm?!

- Betty, kérlek...

A nő nem várta meg, hogy a férfi befejezze a mondatot, hanem félrelökve őt belépett a helyiségbe. Sheldon hiába próbálta, szavakkal nem tudta jobb belátásra bírni a nőt, így jobb híján követte őt.

- Mi a franc ez az egész, Sheldon?! - kelt ki magából Betty, miután jobban körülnézett, s felfedezte a különösen piszkos teremben a különböző gépeket, berendezéseket. - Te beteg vagy!

- Ne mondd ezt, kérlek! Én az egészséget miattad csináltam.
 - Mi? Miattam?!

- Miattunk. Hogy újra együtt lehessünk. Szeretlek! Mindig is szerettelek!

- Úr Isten, te miről beszélsz?! Nekem gyerekem van! Férjem! Boldog vagyok!

- De az én boldogságom árán! Visszacsinálok! Mindent megváltoztatok!

- Az a naplóm? - kérdezte Betty, miután megpillantotta személyes holmiját az üvegekabinban. - Mit akarsz vele csinálni?

- Nagyon egyszerű. Visszaküldöm arra a napra, amikor megházasodtunk. Ebben a naplóban minden benne van, amit tudnom kell, és így nem foglak elveszíteni.

- Miről beszélsz? Te örültél vagy!

- Nem! Az időgép! Befejeztem! Működik!

- Ezt nem teheted! Én nem szeretlek téged, és soha nem is foglak!

Betty elindult a naplóért, de Sheldon gyorsan kapcsolt, és visszarántotta.

- Nem engedem, hogy ezt elszúrd nekem, ez az utolsó esélyem!

- Hagyj békén! Eressz!

Dulakodni kezdtek, aminek következtében Betty nekicsapódott a számítógépnek. Sheldon elszörnyülködve nézett a monitorra, amin a következőket olvasta: „Bevitel. Bevitel. Időpont: 2013. június 6. Bevitel. Bevitel!”

- Nem! - ordított fel Sheldon. - Nem 2013!
 Már semmit sem tehetett. A tárgy eltűnt.

Pasadena, 2013. június 6.

A két szerelő a szokásosnál jóval elfoglaltabb volt, ki sem láttak a munkából.

- Akkor indíthatom? - kérdezte kollégáját a volán mögött ülő férfi.

- Igen, mehet! - érkezett kívülről a válasz. - Várj, várj egy kicsit!

- Mi az? Mire várjak? Lemegy a nap, Robert!

- Van valami a hátsó ülésen. Hadd vegyem ki előbb.

- Nem nézted át a kocsit rendesen?

- Hidd el, átnéztem. Az előbb még nem volt itt semmi.

- Na, persze! Mennyit ittál?

Robert legyintett munkatársa szövegelésére, és kivette a füzetet. Belelapozott.

bel corma

Démonvadász – I. rész

A kiégett ház lehangoló látványt nyújtott. A beomlott tető romjain át beszüremelő napsugarak gyöngye fénye csak még jobban kihangsúlyozta a megfeketedett romokat. A feltámadó, hűvös szél sóhaja utat talált az egyik kormos ablakszemen át és felkavarta a padlóra ülededett pernyét.

„A pusztítás mementója...”

Óvatosan megkerültem egy nagyobb törmelékhalmozatot és a mesztergerendához léptem. Lehúztam a kesztyűmet és ujjaimat könnyedén végigfuttattam az elszenesedett felületen. A bőrömről rakódott fekete-sárga koromréteg látványa semmi jóval nem kecsegtetett. Legrosszabb gyanúmat láttam beigazolódni.

„Bárcsak tévednék!”

Megszagoltam a furcsa keveréket és elfintorodtam az émelyítő szagtól. Sosem tudtam igazán megszokni a kén illatát.

- Mondd, hogy nem az, amire gondolok!

Annabella halk lépteit hallottam közeledni. Hosszú ujjai könnyedén érintették a vállamat, ahogy elhaladt mellettem. Megállt és fejét felszegve mélyet szippantott a keserű illatú levegőből. Mikor rám nézett, valóságosan világos, jégszínű szeme szinte világított a félhomályban.

Már nem kellett válaszolnom a kérdésére. Tudtam, hogy tudja...

* * *

A friss levegőn gyorsan magamhoz térített, ám a keserű ízt még mindig a számban éreztem. Apró dohányzacskómból előkotortam néhány mentalevelet. Épp ilyen alkalmakra tartogattam őket és csak reméltem, hogy csípős ízük elűzi majd a lelkemre telepedő, dögletes szagot.

Egy kiszáradt fenyő törzsének támaszkodtam és mélyeket lélegeztem. Lassan kitisztult a fejem. Hagytam, hogy tekintetem elidőzzön a kékes derengésbe vesző, Moosmorth-i lankákon. Éreztem, hogy puha, finom ujjak ölelnek át hátulról és elmosolyodtam.

Hat hónappal ezelőtt találkoztam Annabellával, és első pillantásra elbűvölt ez az északi szépség. Ő is a klánon kívüli szabadúszók életét élte éppúgy, mint én. Nem kért és nem is kapott segítséget a hozzá hasonlóktól, viszont a maga ura volt. Ő döntött arról, hogy milyen munkát vállal el és csak a megbízóinak tartozott számadással. Azt hiszem, emiatt is kedveltem őt...

Láttam, hogy Barnaby érkeke kilép a sátrából és a lankás kapaton elindul felénk. Egyszerű szabású, sötét kezeslábast viselt, amely nélkülözött minden pompát. Mind öltözködésében, mind viselkedésében elütött attól az egyháztól, amelyet képviselt. Szerény volt és tiszta lelkű. Nem tudtam rá haragudni a szentszék által elkövetett bűnök miatt...

- Jó, hogy újra itt vagy, fiam! - széles holdvilágképén elégedett mosoly terült szét.

- Neked, vagy az egyháznak? - kérdeztem tettetett iróniával a hangomban.

- Tudod, hogy a rend inkább csak megtűr engem. Kellek nekik, hogy eltakarítsam utánuk a mocskot, emellett... Olyan alakokat is ismerek, akikről az egyház főméltóságai - bár szolgálataikat szívesen igénybe veszik - nemigen akarnak tudni.

- Csak nem a hozzám hasonlókra gondolsz? - a kérdés költői volt, én pedig megengedtem magamnak egy féloldalas mosolyt.

Shaemus tekintete megfakult és tétován a romok irányába intett. Hangja még a szokottnál is rekedtebb volt.

- Szerinted mi történt?

- Bár tévednék, de... azt hiszem, tudom, hogy mi okozta ezt. A nyomokból ítélve, egy sötétség által megszállt ember tombolt itt... Hetek, talán hónapok óta élhet egy testbe zárva a démonnal, az ereje legalábbis erre utal. Még valami... Az egyesülésük már testi jegyekben is megmutatkozik, így egyre nehezebb elrejtőznie. Félnek tőle, így nemigen talál már menedéket... Dühös és elkecseregett, az hatalma pedig egyre nő... Kemény menet lesz, szóval... Jó lenne, ha elmondanád, amit tudsz a dologról, illetve...

Amit a rend tud róla!

Az érsek hatalmasat sóhajtott és megadóan széttárta karjait. Lassan, akadozó hangon elkezdett mesélni.

- Tudod, a szentszék néha kiszolgáltat néhány ritkaságszámba menő mágikus fóliánst, vagy egyéb fontos iratot az arra érdemesek számára. Ez elég ritka eset, de időnként előfordul...

- Gondolom, a tiszteletre méltó egyház fiak magas árat szabnak...

- Jól gondolod, fiam, de ebbe most ne menjünk bele... - megköszöri a torkát és folytatta. - Szóval... Volt egy eset, amikor kiadtuk az egyik könyvünket egy varázstudónak. Ha jól emlékszem, nemesi származású volt az illető, ráadásul rokoni szálak fűzték őt a szentszékhez, így könnyen ment a dolog. Csak meg kellett ígérnie, hogy tanulmányozza, de nem használja a könyvet...

- Mi történt azután?

- Olyan erőt hívott életre, amelynek azután nem tudott parancsolni... Megidéztet egy démonsukat, ami megölte őt és elszabadult, de nem ez volt a legnagyobb baj...

- Magával vitte a könyvet is?

- Pontosan így történt! Az egyház hibát vétett és - igyekezében, hogy ezen tévedését minél hamarabb elsimítsa - újabbal tetézte azt. Alábecsülték a lény erejét és ifjú, tapasztalatlan inkvizitorokat küldtek utána. A parancs szerint el kellett volna pusztítaniuk, ami részben sikerült is... Utólag megvizsgáltuk a harc helyszínét és megtaláltuk a dög testét, valamint a halott inkvizitorokat is, de... az egyik papnőnek nyoma veszett. Később megtaláltuk a nyomait az asztrál világban, de nem sok örömeinket leltük benne, azután... Lassan összeállt a kép. A démonszuka halálos sebet kapott, de arra még volt ereje, hogy megszállja a fiatal és tapasztalatlan papnő testét. Új külsővel folytatta útját, de előbb még... Azt hiszem, már tudod, hogy mit akarok mondani.

- Újra magához vette a könyvet!

- Így történt a dolog.

- Most már igazán kíváncsivá tettél... Milyen könyvet kaparintott meg a bestia?

- Alea - Mithra fekete könyvéről van szó...

Olyan érzésem támadt, mintha jeges ujjak simítanának végig a gerincem mentén. Nem sokat tudtam erről a varázstárgyról, de arra emlékeztem, hogy még a nagyhatalmú mágusok is csak félve beszéltek róla. Azt tutogták, hogy olyan igék szunnyadnak a

könyv sorai között, amelyek egyidősek magával a teremtéssel. Szavak, melyeket még a varázstudók is rettegnek kiejteni, mert nem tudják, hogy miféle erőket szabadíthatnak el általa.

- Még nem tudja használni... - énekelte Annabella lágy, élveteg hangon.

Az idegen zöngék hallatán megborzongtam. Tudtam, hogy egy halott lelke - talán egy nő - szól most a száján keresztül. Ezt a képességét képtelen voltam megszokni. Hallottam reszelős lélegzetét, azután az elengedést jelentő lágy sóhaj. A lány tejszerű, ködös tekintete lassan kitisztult. Immáron ismét ön maga volt.

- Az asztrálban kutakodik, de szerencsére csak lassan halad. Vszont erős és... az ereje rohamosan nő. Hamarosan sikerül feltörnne a könyvet oltalmazó pecsétet!

- Szerinted mennyi időnk lehet még? - éreztem, hogy összeszorul a torkom.

- Három nap... Talán négy.

- Alea - Mithrát a démonok legyőzőjeként tisztelik a hívei. A könyvének saját akarata van és védelmezi magát a sötétség ivadéka ellen. Ha használni akarja, akkor előbb meg kell törnie... - mondta az öreg töprengve. Szája sarkában elmélyültek a ráncok.

Akaratlanul is kibukott belőlem a keserűség.

- Hogyan hagyhatta az egyház, hogy idáig fajuljanak a dolgok?! - rögtön meg is bántam kirohanásomat. Shaemus volt a legkevésbé hibás a dologban.

- A lényeg az, hogy belátták tévedésüket és szabad kezet kaptam...

- Azt akarod mondani, hogy velünk tartasz az úton? - kérdezte a lány kaján mosollyal az ajkán, miközben egy fekete selyemkendővel fogta hátra hősínű haját.

- Azt bizony, leányom!

Utáltam előhozakodni vele, de nem volt más választásom.

- Egy fontos dologról megfeledkeztél, szentéletű!

- Szerintem a pénz, az ördög találmánya, de... mindegy - dünnyögte az öreg. - A rend a szokásos összeg dupláját fizeti nektek, vagyis száz aranyat fejenként.

- A felét most, a másik felét majd akkor, ha elvégeztük a munkát, vagyis... ha túléljük ezt az egészet!

- Tehát megegyeztünk?

Némán bólintottam.

Démonvadász – II. rész

bel corma

- Látod, hogy merre tart? - hangom halk lehelet volt, ahogy Annabella fülébe suttogtam.

A parázstartó serpenyőjében izzó szárított rózsaszirmok édeskes füstjében csak nehezen tudtam kivenni az arcát. Láttam, hogy fejét oldalra billentette, szabályos arcvonásait pedig grimaszba torzította az összpontosítás. Amikor megszólalt, hangja mélyebb tónusokkal telítődött.

- Vigyáznom kell, mert felettebb gyanakvó... Képes lenne kitörölni az emlékeimet. Érzem, hogy gyűlöli azokat, akik ezt tették vele, ugyanakkor... imádják is őket. A hite és a kéjvágy harcol most benne, de a démon percről percre többet rabol el az emberségéből. Várj! Igen, most már látom...

A lány rekedt sóhajjal fújta ki a levegőt és felnyitotta szemét. Tekintete fáradtan, de elégedetten csillogott.

- Askendir. Ez a név zakatolt a gondolataiban. Nem tudom, hogy ez mit jelent.

- Ez egy elhagyatott város, ami a kozmikus erővonalak találkozására épült. Azt hiszem, nem véletlenül választotta azt a helyet. Talán ott könnyebb feltörnne a könyvet védő varázslatokat - az érsek tűnődve megsimogatta gömbölyű állát.

- Milyen messze van innen? - megkérdeztem, bár előre féltem a választól.

- Nagyjából, négyheti járóföldre...

- Kifutunk az időből!

- Talán mégsem... A Moosmorth melletti dimenziókapunak - ha jól emlékszem - van egy Askendir mellett nyíló kijárata is. Szerencsére nálam van a kapu leírása, így nem veszítünk időt azzal, hogy utánajárok a dolognak. Az ősök gyakran használták utazásra ezt az építményt. Ők eltűntek, de a kaput itt hagyták nekünk. Kicsit megkopott ugyan, de még mindig működik...

Társnőm ajkát beharapva, kérdőn nézett rám. Egy pillanatra feloldódtam jégszínű tekintetében.

- Szükséged van pihenésre?
 - Csak két fertályóra.
 - Rendben, addig mi is összeszedjük a felszerelést. Te is csak a legfontosabb dolgokat hozd magaddal! Még valami... Nem tudom, mennyire veszélyes az a dög, szóval... Ha harcra kerül a sor, akkor... ne kockáztass fölöslegesen!
 - Tudod, hogy ez nem így működik... - suttopta halkan.
 - Tudom... - hüvelykujjammal megsimogattam a szája sarkában bujkáló fáradt mosolyt. - Ha ennek vége, akkor talán kereshetnének magunknak valami nyugodtabb munkát...

Csillogó szemei többet mondtak nekem minden szónál.

* * *

Három fertályóra múltán már ott álltunk a kapu előtt. Több tonna kőtömbökből építették, amelyeket mindenféle kötőanyag nélkül, precízen illesztettek egymáshoz. Néhol a sarkok megkoptak ugyan, de még büszkén hirdették egy letűnt faj dicsőségét. Az építményt csatajeleneteket ábrázoló domborművek díszítették. Egy pillanatra megcsodáltam a rég elporladt művészek keze munkáját.

- Odaát könnyen eltéved a lélek, szóval... mindvégig koncentráljatok a célotokra. Itt is igaz a bölcsesség, mely szerint: a gyöngék elbuknak, az erősek diadalmaskodnak! - Shaemus a zodiákus tizenkét szimbólumát tanulmányozta, amelyet szaka-vatott kezek véstek a kapu előtti járólapba. Mormogott valamit, majd - egy általa ismert logika szerinti sorrendben - egymás után megérintette az ábrákat. A szimbólumok kékesfehéren felizzottak és a kapu nyögve életre kelt. Opálos hártya materializálódott a kőoszlopok között, majd az áramlás iránya hirtelen befelé mozgott. Mindent elnyelő, fekete úr tátongott a helyén.

Az érsek sietve átlépett a kapun. Annabella puha csókot lehelt az ajkamra. Izmos, hajlékony teste hozzám simult egy pillanatra, majd kibontakozott az ölelésemből.

- Várok rád, odaát! - súgta a fülembé és eltűnt a kavargó sem-miben.

Nagy levegőt vettem és követtem őket...

* * *

Az út olyan volt, akár egy lidércnyomás. Mintha víz alatt lépkedtünk volna; mindegy egyes lépésért meg kellett küzdenünk, de nem ez volt a legrosszabb. Elménk teljesen védtelen volt a mentális behatások ellen. Rég eltemetett démonkutak rabjai nyújtogatták felénk kínból és fájdalomtól álmodott csápjait. Hűvös, nyálkás érintésük a csontunkig hatolt. Megpróbálták befészkelni magukat a fejünkbe és minden akaraterőnkre szükségünk volt ahhoz, hogy a fényben maradjunk. A célunkra, a küldetés sikerére összpontosítottam, azután... már képtelen voltam gondolkodni. A tudatalattim átvette az irányítást és már nem voltam egyéb, mint egy lelkeig lecsupasztított, egyszerű ösztön-lény. Annabella hófehér hajjal keretezett arcát láttam magam előtt, világos szeme hívogatott, telt ajkát szóra nyitotta, amikor...

Végre megpillantottam az alagút végét. Forróságtól izzó homok remegett a napfényben, csupán egy vízpermet vékonyágú fátyol választott el tőle. Láttam az öreget és a lányt a túloldalon. Ott álltak, tőlem karnyújtásnyira csupán, amikor...

Egy hang szólalt meg agyam legrejtettebb zugában. Olyan volt, mint egy rég eltemetett töredék, egy élet halovány emléke. Fantom, amelyről azt hittem, már régen meghalt. Lassan a hang irányába fordultam, és akkor megláttam őt...

Először csak egy árnyékból formálódó sziluettet tudtam kivenni, azután a sötétség lassan alakot öltött. Magas, sötét hajú nő volt, arányos, izmos testalkattal. Fekete ruhát viselt, csak rózsás arca világított a félhomállyal birokra kelő derengésben. Ugyanaz a zafirkék szempár nézett vissza rám, amelynek fényét én oltottam ki évekkal ezelőtt. Nem volt vádló a tekintete, csak fájdalommal teli. Épp szóra nyitotta ajkát, amikor egy tompa hang térített magamhoz az emlékek szülte kábulatból.

- Gyere, már csak egyetlen lépés! - Annabella kiabált felém a hullámzó fátylon túlról. Olyan volt, mintha a víz alól szólna a hangja. Hátranéztem, de Ariel emléke akkorra már tovatűnt. Még abban sem voltam biztos, hogy valóban láttam őt. Ki tudja, talán sohasem volt több számomra, mint egy édesen kínzó álmom. Újra a kapu irányába fordultam és átszakítottam a valóságtól elválasztó, hűvös fátylat.

(folytatjuk...)

Fekete hó

Liliomfehér pelyhekben hull
 Álmodok harmata a tájra,
 Az alkonyat búcsúcsókot szór
 Az ébredő éjszakára.

A múlt porszeméi
 Táncolnak a téli éjben,
 Így festi át magát ébenné
 A hó a jeges légben.

Fekete hó borul a tájra
 A Múlt sötét, hűvös lepleként,
 Ám egy csillag hóvá hull
 S elhint egy apró fényt.

Ében s hófehér pelyhek
 Egybemosódnak,
 Majd titkok kapuján át
 A végtelenbe olvadnak.

Csillogó

Úgy legyen...

Kavarognak a szavak
 fogy a lét, vajh' meddig
 hallom még a madarak
 énekét?

Futok-e még a réten át,
 ha meghallom kedvesem
 hívó szavát?
 Topogó lábak, puha kezek,
 csobogó csókok, éjjeli neszek,
 várnak-e még a vidám dalok,
 a kacagató édes, bohó
 nappalok.
 Vagy marad a kemény,
 túlélési harc...

Csak azt el ne fogadd,
 hogy az élet
 egy kudarc.

Járó Róza

Ha eljő az ősz...

Amikor vége szakad
 a tomboló nyárnak,
 már tarlóról fű
 a hűs őszi szél,
 dideregve hozzád kuporodom:
 melegítsd fel újra kihűlt szívem,
 ölelj át lágyan
 és hallgass velem a dallamot,
 melyet a kopár ágak
 összebújva súgnak egymásnak
 és figyeljük a pislákoló nap fényét
 s érezzük egykori melegét...

csabi6669

Az ablaknál ülve

Úszik MINDEN e sárban, pocsOLYában.
 E vihartól van MENEKVÉS,
 ha villámok rest cikáznak?
 Ó, már látom... a REMÉNYT sziVÁRVányban.
 XpaliX

Hófehér éjjele

Lir Morlan

Amikor gyerek voltam, csak azt akartam, hogy ha felnövök, olyan erős legyek, hogy senki ne bánthasson. Nem akartam se jó ember lenni, se rossz. Nem akartam híres lenni, félelmetes, vagy imádott. Csak azt akartam, hogy soha, senki ne bánthasson többé.

Tél volt. A hó órák óta szakadatlanul hullott, és a hideg, csípős levegő friss jégillattal töltötte meg az éjjeli várost. Megállítottam a konflist, és kiszálltam. A kocsis morgott, majd továbbindult, bár jókora borraivalót kapott, nagyobb viteldíjra számított; az út felét se tettük meg. És aztán? Nem gondolhatom meg magam? Miért ne gondolhatná meg magát az ember bármiben? Abban, hogy meddig viteti magát a kocsisal, hogy hol száll ki, és mit csinál az este további részében, abban, hogy mit kér vacsorára, hogy elfogadja-e a felkínált munkát, vagy hogy meg akar-e nőszülni...

A kocsi meglődött, én pedig egyedül maradtam a hóesésben. A gázlámpák hallgatag fényénél ragyogó gyémántpor-szönyegként terült el a frissen hulló, puha hótakaró, csendesesen roppanva a talpam alatt, ahogy befordultam a parkba. Meggondolhatom magam. Dönthetek máshogy. Dönthetek bárhol. Felnőtt vagyok. Ma már senki sem bánthat. Elértem, amire gyerekként vágytam. Nem vagyok se rossz, se jó ember. A társaságban szeretnek, sőt, rajonganak értem, nők, férfiak, fiatalok, idősebbek. Mindig tudom, kinek mit kell mondanom ahhoz, hogy a lehető legjobb színben tűnjek fel. Nem bánthatnak. Egy vagyok azok közül, akivel mindenki jóban akar lenni.

Összebb húztam magamon fekete, hosszú, elegáns köpenyemet. A csípős hideg a tél jellegzetes illatát hordozta, azt a tiszta és megfoghatatlanul energikus illatot, amit már gyerekkorom óta úgy szerettem. A fák komor, csupasz ágán most megült a hó, és ragyogni látszottak a lámpák fényénél. Csak gyúlt, gyúlt rajtuk a fehér tisztaság, és a szétnyíló, összeboruló gallyak új ruhájukban olyanok voltak, mintha megannyi csipkefátyol hullott volna alá titokzatossága mögé rejtve a világ minden csúfságát. Mindig is szerettem a telet, és talán éppen ezért.

Ahogy szerettem a színház csillogását is, mert néhány órára elfeledtetett minden bajt és gondot a nézőkkel, legyenek gyerekek, felnőttek, öregek, szegények, vagy gazdagok. Amíg a varázslat él, amíg a bűbáj hat, nem gondolkodunk pénzen, szerelmen, félelmen, vagy fájdalomon, csak elveszünk egy másik világ valótlan-ságának csodás hitében, hogy kiléphessünk egyhangú, nyomorult életünk lehangoló egyszínűségéből.

Nem tudom, meddig sétáltam, és csodáltam a havazást, csak azt vettem észre, hogy kezem a fekete kesztyűben is lefagyott már, csizmámban zörögnek jégcsappá vált lábujjaim, és arcom teljesen maszkká dermedt a hidegtől. Tudtam, hogy itt az ideje, hogy megforduljak és hazamenjek, kiverjem az ágyból hűséged Johnomat, hogy meleg fürdőt készítsen, és hozzon valami szíverősítőt, de ehelyett fogtam magam, és leültem az első padra. Tüdőm megtelt a hideg éjjeli levegővel, és bár úgy éreztem, kintről és bentről egyaránt támad a fagy, és ha e két erő összeér, többé nem állok fel... valahogy mégis megnyugvással és békével töltött el a körülöttem lévő csend és mozdulatlanság.

Halk kuncogást hallottam, és azonnal kinyitottam a szemem. Nem emlékszem, mire számítottam. Nem emlékszem, hogy gondolkodtam-e, vagy csak ösztönösen felnéztem. Meglepetésem nem ültetett ki az arcomra, hiszen izmaim teljesen elgémberedtek, mégis úgy éreztem, döbbenetem utat talál a szemben állóhoz.

A kislány nem lehetett több tíz évesnél. Hosszú, egyszerű fehér kabátot viselt, haja hihetetlenül világos szőke volt, hatalmas kék

szemeivel kérdően nézett rám.

- Jó estét, kisasszony! - próbáltam kedves hangon megszólítani, de magam is megijedtem hallva varjúhoz hasonló rikácsolásomat. A hideg és a hosszú csönd... Megköszörültem a torkom.

- Jó estét! - felelte, hangja akár az összekoccanó jégcsapok csilingelése.

- Mit csinál itt eme kései órán, kishölgy? - kérdeztem körülnézve, kutatva, kihez is tartozhat a gyermek.

Nem tűnt koldusnak, vagy otthontalan árvának, így biztos voltam benne, hogy van a közelünkben valaki, aki nemsokára érte jön, kézen fogja, és elvezeti, de a park üres volt.

- Te mit csinálsz itt? - kérdezett vissza, és sokkal inkább őszinte kíváncsiság volt a tekintetében és a hangjában, semmint köteke-dés, vagy cinizmus.

- Üldögélek - feleltem, magam sem tudom, miért, pedig azonnal tudtam, hogy mást kellett volna felelnem.

- Szeretem a havat - válaszolt ő is, ha nem is egészen olyan módon, ahogy szerettem volna. - Ha esik a hó, mindig átszökök ide egy kicsit, hogy csodálhassam.

- Hol vannak a szüleid?

Nem értettem, miért van az, hogy nehezemre esik feltenni egy ilyen egyszerű, és kézenfekvő kérdést. De ahogy nekem nehéz volt kimondanom, neki nehéz lehetett válaszolnia, mert inkább elengedte a füle mellett, mintha meg sem hallotta volna.

- Te is ezért vagy itt, nem?

- Szeretem a telet. Jól esik itt ülni és nézni, ahogy hull a hó.

Kezdett bosszantani. Megint arra feleltem, amit kérdezett, és hagytam, hogy elterelje a témát, pedig szilárd meggyőződésem volt, hogy visszaviszem a családjához. Rossz érzés töltött el. Mi van, ha a kislányt arra használják, hogy lekösse a figyelmemet, és közben tolvajok lesnek rám a fák mögött??

- A tél a magányosok kedvenc évszaka - mondta, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb mondata.

- Én nem vagyok magányos - tiltakoztam azonnal. - Miért nem szerethetné a telet olyan is, aki nem magányos?

Megvonta a vállát.

- Aki nem magányos, az a kandalló pattogó tűzénél állva, a meleg szoba ablakából nézi a hóesést, a kedvese kezét fogva, vagy a gyermekei álmát nézve. Csak az ül a hidegben álmok csillogását hajszolva, aki a szíve mélyén teljesen egyedül van.

Egyáltalán nem úgy beszélt, ahogy egy gyerek. Szép vonású, babaszerű arca fehér volt, akár a kabátja, és a hó mögöttes, nyoma sem volt rajta a hideg szél csípte rózsáknak. Szeme, mely a befagyott tó halvány színét idézte, bölcsességgel, és tudással volt tele.

Megborzongtam.

- Ki vagy te?!

Elmosolyodott, és lecsüccsent mellém a padra. Nem maradt utána lábnyom a hóban...

- Nem emlékszel rám, igaz? - kérdezte sóhajtva.

Agyam kutatott a nevek, arcok és helyszínek közt. Hol láthatam korabeli gyereket? Valamilyik pikniken? A főnököm egyik estélyén? Esetleg valamilyik ifjú hölgy kishúga lenne? Bár mindig büszke voltam az arcmemóriámra, nem tudtam őt hova tenni. Hallgatott, majd megunhatta, mert újra felsóhajtott.

- Emlékszel arra a téltre a nagynénéd vidéki házában?

Kétvirág

SynGen, mindörökké SynGen 5

SynGen, mindörökké SynGen

Ez a reklámszöveg jutott eszembe, ahogy körülnéztem a furcsán ismerős kórházi szobában. Valóban olyan volt, mintha megállt, vagy éppen visszafordult volna velem az idő. Minden olyan volt, mint amikor három éve itt feküdtem. Vagy négy? Vagy csak álmodtam volna az elmúlt éveket? Vagy minden SynGen-kórház minden szobája ugyanolyan?

Kínéztem az ablakon. Még élesen élt bennem a régi kép... és pontosan az a régi kép volt, amit most is láttam. Távolban a gyár, közelebb a telep. Eszembe jutott az is, hogy akkor, három évvel ezelőtt nem voltam egyedül a szobában, amikor magamhoz tértem.

- Ugyan már, most biztosan nincs ott - nyugtatgattam magam. - Azóta már eltelt négy év.

Vagy csak három? Ötször is máshová került már azóta. Vagy, ha mégsem, akkor úgy megváltozott, hogy fel sem ismerném az utcán. A felnőttek is megváltoznak, kifigyeltem ám.

Végül összeszedtem a bátorságomat, és elfordítottam a fejem. És azt hittem, hogy leesem az ágyról. ...Ott volt. Ugyan olyan pózban ült a széken, mint amikor utoljára láttam. Még a telefont is ugyanúgy tartotta a füléhez, mint akkor.

Az egyik felem sikítani kezdett. Belül. Csöndesen. A másik felem örült a találkozásnak.

Még mielőtt eldönthettem volna, hogy hogyan is érzek, akkor végül a nő (asszony, néni?) felém fordult, és rám mosolygott. Semmit sem változott. Megvolt az összes zavarba ejtően hatalmas foga, valahogy ugyanolyan furcsán áttetszőnek rémlett az arca, és semmivel sem volt rajta több a ránc. Pedig közben eltelt négy év... De úgy látszik, hogy itt nem. Vagy fölötté nem. Valahogy.

A köpenyén most is ugyanúgy virított az a renitens H betű, ami annyira felzaklatott kis elsős koromban. De most már tudtam, mit jelent: SynGen (TH) - SynGen Transz Humán. Arra is emlékeztem, amit három (vagy négy?) éve mondott magyarázatul: „hogy valaki több... több dologra képes, mint az egyszerű emberek.”

Emlékeztem még a szavai közötti szünetre is, ami már akkor is elgondolkodtatott, most pedig egészen új értelmet nyert. Így valahogy: „a Transz Humán több mint az egyszerű emberek.” Igen, most egészen úgy tűnt. Úgy látszik, hogy a Transz Humán nem öregszik, például... Wow!

Csőndben, és még mindig mosolyogva nézett rám, amíg mindent végiggondoltam. Végül helyeslően bólintott egyet, és felém kínált egy kis cukorkás dobozt.

- Felismered, ugye? És emlékszel is rá?

Most én bólintottam. Emlékeztem a rózsaszín cukorkákra a SynGen (TH) felirattal. Emlékeztem, hogy valamit kinyitottak bennem, hogy hallottam tőle a néni (asszony, nő?) gondolatait, hogy olyanná váltam, mint ő... Olyanná... halhatatlanná?

- Nem, egy cukortól még nem. Távolról sem - nevetett fel.

Elkämpicsorodtam. Pedig olyan jó kis gondolat volt... és olyan szépen összeállt. Erre kiderül, hogy hibás!

- Nem azt mondtam, hogy hibás. Azt mondtam, hogy egy cukortól még nem megy végbe a transzformáció.

- Hmm... Mennyi kell hozzá?

- Ezt nem olyan egyszerű megmondani. Nem mindenki reagál azonosan. Évekig kell szedni, az biztos... és tudod, csak óvatosan... emlékszel, ugye, a késsel is mi volt. Ez pedig sokkal, sokkal... mélyebb. De ezt most még nem kell értened.

Persze, hogy emlékeztem. A kék tablettá juttatott először ide. Az, hogy túl sokat vettem be belőle egyszerre, amikor rájöttem, hogy javítja a képességeket. Emlékeztem, és megértettem, hogy a rózsaszín cuccal még óvatosabban kell bánni. Így nem is mertem belőle venni.

- Nem baj. Nem kell, ha nem akarod. Így is tudunk beszélgetni, csak lassabb lesz, és nem is olyan... jó - mondta még mindig mosolyogva, és eltette a kis fémdobozt. - Jól van, akkor meséld el, hogy mi történt. Onnan kezd el, amikor elváltunk. Mindent tudni szeretnék rólad.

Én pedig meséltem és meséltem, és meséltem és meséltem. Beszéltem az új lakásról, az új iskolámról, a szüleimről és a kistszestvéremről. Beszámoltam a sikereimről és a büszkeségemről.

Meséltem a boltról. Elmondtam, mit fedeztem fel, és elmondtam a rettenetem is, amit akkor éreztem, amikor rájöttem, hogy a SynGen nem csak az iskolában, és itt a kórházban ér el minket, hogy nem csak itt kapunk kék, zöld vagy piros bogtyót. Minden élelmiszerünkön rajta van a kód. És a piros a legolcsóbb, amitől agyhalott zombivá válik az ember. És én is azt eszem!

Mire idáig értem, már a torkomban dobogott a szívem, és patakokban folytak a könnyeim.

- Inkább mégis vegyél egyet! - kínálta felém a dobozt, és ez alkalommal el is fogadtam.

Remegő kézzel tettem a számba a rózsaszínű cukorkát. Amint a nyelvemhez ért, azonnal feloldódott... én pedig már kezdtem érteni...

Napfénykeringő

Csak egy tánc.
Az utolsó keringő.
Tétován lépdelünk
a tompán szűrődő fényben.
Arcodon átfut egy pici ránc.
Ólom lábon jár az idő.
Szürke felhő takarja el
a halvány napfényt az égen.

De keringünk tovább.
Lomha, lassú tánc,
varázsa megkopott.
Nincs benne lélek,
nincs benne erő.
Halkan elered az eső.
És én félek.
A cseppek kopogása
csupán a zene,
mi adja a keringő ritmusát.
A napfény búcsúzóul felragyog,

megédesítve a búcsúdal
keserű dallamát.
Egy tánc csupán.
Utolsó keringő.
Öröm emlékét még
néhány éven át,
mikor felvillan majd
a tompa napfény
vörösre festve
a szürke ház falát.

aniko22

Kérdések és válaszok

Kapitány

Egy napon éppen a sivatagban sétáltam, amikor hirtelen előttem termett egy szfinx.

- Ki át akar kelni a Halál-hídján,

Annak válaszolnia kell

Három kérdésre, háromra,

Vagy megismeri a poklok poklát - mondta a szfinx.

Csodálkozva körülnéztem, de nem láttam a közelben egyetlen darab hidat sem, csak egy csomó sárgálló homokdűnét. Ezért jobb híján ezt válaszoltam neki:

- No, mondjad, hallgatom!

- Első kérdés: hány számjegyet tartalmaz egy EAN13-as vonalkód? - kérdezte a szfinx.

- Ez nem nehéz, pontosan 13-at - mondtam válaszképpen.

- És mit jelent az utolsó számjegy? - tette fel a második kérdést.

- Az bizony a kód ellenőrző száma - közöltem a megfejtést.

- És a 17-es AI adattartalom azonosító milyen adatot kódol? - érdeklődött.

- Vonalkódos témában nem tudsz megfogni! Az a fogyasztóhatósági határidő, vagy külföldiül az EXPIRY - adtam meg a választ a harmadik kérdésre.

- Nincs igazad! Az a minőségmegőrzési határidő! - kiabálta a szfinx. - Most pedig megfojtalak!

Belenyúltam a hátizsákomba, és előhúztam a GS1 FELHASZNÁLÓI KÉZIKÖNYV egy példányát. Fellapoztam a hetvenötödik oldalon, és megmutattam a szfinxnek a IV. táblázatot. Az ott leírtak feketén-fehéren bizonyították, hogy nekem van igazam.

- Na most aztán fordult a kocka! Figyelj, mert én kérdezek! - mondtam. - Erre felelj, ha tudsz: ki volt a Kommandó főszereplője?

- Ezt mindenki tudja! Arnold Schwarzenegger! - válaszolta. - Te pedig azt mondd meg, hogy ki játszotta Kurgant a Hegylakóban! - kérdezett rögtön vissza,

- Ő bizony Clancy Brown volt. Ehhez még az IMDB-t sem kell megnézni! - hadonásztam előtte, kezemben az okostelefonommal, amelyen épp egy Internet Explorer volt megnyitva.

A szfinx kezdett dühös lenni, és a fogait csattogtatta. Az orra alá nyomott Desert Eagle egy kissé lehiggasztotta.

- Nyugi legyen, most én jövök! - mondtam neki. - Azt tudod-e, hogy melyik a jobb gép: a C64 vagy a Plus/4?

- A Plus/4 - vágta rá gondolkodás nélkül.

- Negatív - idéztem a Terminátort. - Minden élméjű ember számára nyilvánvaló, hogy a C64 messze jobb, mint a Plus/4.

Erre már nem tudott mit felelni. Lehajtott fejjel nézett maga elé, és koromfekete csizmája orrát bámulta.

- Le merem fogadni, hogy Javascriptben programozol! - vittem be az utolsó dőfést szerencsétlen szfinxnek.

Ez már sok volt neki. Nem szólt semmit. Csak egy fényes vilanást láttam, majd eltűnt a semmiben. Elteleportált.

Ekkor megpillantottam magam előtt egy ütött-kopott terepsiklót. Valószínűnek tartottam, hogy a szfinx hagyta itt.

- Ej de jó embléma, ez kell nekem! - kiáltottam fel vidáman. Beugrottam a terepsiklóba, beindítottam az antigravitációs hajtóműveket, és elhúztam a messzeségbe.

Búcsú ősszel

Őszi köd sző sűrű takarót a lehullt lombokon,
deresedő fű sírja fölött csípős szél inal,
a novemberi éjben egy kicsit minden meghal,
hogy újra ébredjen a sápadtan virradó hajnalon.

Fák, kik büszkén viseltek harsányzöld lombokat,
csupaszon álltok most, mint ruhájától megfosztott szűz,
a rideg évszak bolondja mindötökből ismét csalfa gúnyt űz,
hogy levél után levél, elszívja megmaradt boldogságokat.

Nemcsak odakint fázom csontjaimban a zord arcú ősz,
de egykor csillogó szemedben is látom a kihunyó tüzet,
mint színes levél a fekete ágat hagysz most el engemet,
könnyeden libbenve, és feledve az együtt töltött szép időt.

Ne bánkódj, én szívem, az ősz hozta fagyos pusztulás miatt,
reményed ne add fel, és hittel várd a közelgő szerelmes tavaszt.

Ebenezer

A pillangó és én

Egyik éjjel, különös álmot láttam: álmomban
pillangóként virágról virágra szálltam.

Boldog voltam, önfeledt, örültem a Létnek, de
akkor jött egy kacagó gyermek és véget vetett a Szépnek.

Szárnyaim letépte, testem tüvel lyuggatta ki...
Én mégsem tudtam rá ezért haragudni.

Most ember vagyok, s egy pillangó repked előttem...
Hagyom boldogan szállni tovább, hiszen tudom:
kacagó gyermek volt ezt megelőzően.

angyalka146

Odaát

Hideg és sötét
itt nem csak az éj

Csend és magány
mindenütt rám talál

Ragadós masszaként
ölel át hideg éj

Semmi és üresség
mi lelkemből maradt még

Nincs itt tűz, forróság, se ördög
ki a pokol kapuján órköd,

Se fortyogó, hatalmas kondér,
benne lelkekkel, esdve irgalomért

Nincs itt más csak hideg és magány,
mely fájdalmas lelkemen oda-visszajár

Elszakítva, elhagyatva, távol mindentől,
de legeslegtávolabb a teremtő Istentől.

galbena

A Művész

Sok kiállításon jártam már.

Amikor a romantika érdekelt, dicsértem a festőművészek merész kontrasztjait; a puha vonalvezetést, a mozdulatlan-ságban nyüzsgő érzelmeket.

A valóság igazán mély mivoltát a szürrealizmuson keresztül ismertem meg: a káoszt, ami minden ki nem mondott szó, minden érzelem mögött ott rejtezik, vagy a szimbólumokat, amik időről időre visszatérnek az életünkbe.

Az ókori görög szobrászat lenyűgöző. Soha nem értettem, a művészek miféle erő által vezérelve leheltek életet az anyagba, és bírták szemtelenül megtévesztő alkotásokkal csodálatra a hétköznapi embert; így engem is.

Ahogy teltek az évek, nem győztem csodálkozni. Ide-oda kapkodtam a fejemet, és kapkodom a mai napig, mint egy tudásra éhes kisgyerek. Nem győzök betelni vele. Bárhonnan is közelítem meg a művészetet, mindig meglep, mert egy azon kevés örömforrások közül, ami képes volt évmilliókon át életben maradni, fejlődni velünk és mutatni az irányt, amerre haladnunk kell. Velünk változik, mégis örök marad. Így maradt bennem is örök a nap, amikor életem első művészeti tárlatán vettem részt.

Egyik barátom invitált, miután megosztottam vele, hogy nehéz korszakon megyek keresztül.

- Kitaláltam valamit - mondta. - Kiállítás. Ha nem tetszik, egész nyugodtan leülvölthetsz utána.

Egy üvöltés egyébként is rám fért volna, hát gondoltam, nincs vesztenivalóm. Elfogadtam az ajánlatot.

Az épület, ahová érkeztünk, hatalmas volt. Soha annyi formát, színt, kézműves munkát nem láttam, mint ott. Szemben gyönyörű tájképek, mögöttem emberektől hemzsegtető fotók; Itt-ott elszórva portrék, állatportrék, maszatos formákból kirajzolódó települések, hidak; annyi inger ért hirtelen, szinte beleszédültem.

- Este lesz, mire a végére érünk - mondtam álmélkodva.

- Úgyis egy napos programnak szántam. - Kísérőm vállalt rántott, és elmosolyodott. - Hol kezdjük?

Zavaromban felnevettem, aztán feleltem:

- Fogalmam sincs.

- Nézd csak! Itt a térkép, meglátjuk, honnan érdemes indulni!

Megálltunk az említett tábla előtt, és alaposan átolvastuk. A térkép alapján csaknem ötven művészeti irányzatot számoltunk össze, mind külön termekben. Hogy végigjárjuk, két idegenvezető segítségét kellett volna kérnünk, de úgy döntöttünk, magunk vágunk neki.

Többször vitába bonyolódottunk arról, hol kezdjük, abban azonban egyetértettünk, hogy a zenét a végére hagyjuk - mert a zenei irányzatoknak külön épület járt.

Első állomásunkon eddig ismeretlen művészek kézjegyet viselő, fából faragott szobrokat csodálhattunk. Legtöbbjük állat vagy ember képét mutatta, némelyik kidomborodott, másik a törzsbe vajt mélyedésekből nézett vissza ránk. A teremben mámorító illat fogadott: gyanta, korom, levelek és füst; mintha csak szalonnát sütnénk. Alig indultunk el, máris beleszerettem ebbe a tárlatba.

Majdnem egy órába telt, mire végigjártuk a termet, el-

eltévedve, bújócskázva, és a következő állomás pofonütés-ként ért.

Fémről hajlított formákkal, fémbe karcolt, éles vonalvezetésű szemekkel találkoztunk.

- Ez biztos valami modern - állapítottam meg.

Mindamellet, hogy a hely szürke, szinte sötét volt, érdekesnek találtam. Erős kezek és elszánt munka eredménye volt benne minden. A kézműves alkotások mellett gépkalkat-részeket szórtak szét véletlenszerűen robusztus asztalokon: ezeket megfogdostuk, megnézegettük. Sokukról elképzelni sem tudtuk, mire valók, és ebben a falra kitűzött lista sem segített.

Épp a kezemben tartott alkatrész megfejtésén dolgoztam, amikor a barátom kis híján hasra esett.

- Francba, ki dob le a földre egy drótot? - mérgeledött, miközben az emlegetett tárgyat visszarakta az asztalra.

- Lehet, hogy csak véletlenül felejtették ott - mondtam.

- Ez akkor is hülyeség.

- Az, de látod, nem csak a műértő közönség jár ilyen helyekre - viccelődtem, mire elmosolyodott. - Menjünk tovább, gőzöm sincs, mi ez. - Visszadobtam a rugókkal, gombokkal, elektromos huzalokkal ellátott darabot.

Áthaladtunk néhány, klasszikus művészetet idéző termen is, de egyikük sem kötött le annyira, mint az, amit sziklából faragtak. Néhányan kőszáltak körülöttünk, és szinte mindenkinek megakadt a tekintete ezen a furcsa szobán. A bejárat mellett kis tábla hirdette a mesterséges barlang korát, ám se művésznevet, se annak születési dátumát nem láttuk rajta.

- Fura - elmélkedett kísérőm. - De attól még menő - mosolygott.

Végigjártuk a barlangot, körbevilágítottuk, és meglepetésünkre a belsejében szemetet találtunk.

- Valaki igencsak otthon érezte magát - sopánkodtam.

Megérintettem a falat, ami - akárcsak az igazi - nyirkos volt a rácsapódott páráról. Mi tagadás, elragadtattam magam. A szobát eleve úgy alakították ki, hogy meglegyen a maga klímája? Vagy csak beleheltük?

Rövid gondolkodás után tovább indultunk, mert még a felét se láttuk annak, ami miatt idejöttünk.

Számos termet végigjártunk ezután: láttunk levelekből préselt használati tárgyakat; száraz virágokból készült, dekoratív fejdíszeket - a tárlat végén megvettem az egyik másolatát -; állatok pontos képmását papírmáséból és átmentünk egy szénből faragott szobán is. Találkoztunk varázslatos tájképekkel, amiken elvétve titkokat fedeztünk fel: apró mosolyt a virágok szirmain, elfekvő hegyeket különös arccal, dühös felhőket sokatmondó vigyorral, és országok karikatúráit.

Sajnáltam, hogy ennyi alkotás parlagon hever. Némelyiket árverésre szánták, vagy már eladták, és csak abban bízhattam, hogy jó kezekbe kerül. Vettem volna én is belőle, emlékszem. De annyi pénzem talán sose lesz, amennyibe kerültek.

A festmények között álló szobrokat kevesen vizslattuk, pedig több generáció keze öregedett el velük. Kedvencem az a miniatúra volt, ami a kiírás szerint milliméteres pontossággal ábrázolt egy hegységet: dombokkal, lankákkal, utakkal.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Nem tudtuk, pontosan melyik hegység ihlette meg a művészt, de az egyértelmű volt, hogy profi munkát végzett.

- Ez igen - ismerte el kísérőm. - Nem mintha én nem tudnék ilyet, de azért ez már valami...

- Menj már! - Ránevettem, és tovább tessékeltem.

Láttunk még néhány fából faragott alkotást, homokrajzokat és sűrűn egymásra festett formákból felsejlő csendéleteket is. Nehéz lenne felidézni a pontos élményt, amire emlékszem, azt is elhomályosították már az eltelt évek. A nap végére azonban örökké emlékezni fogok.

- Hát ez brutális volt - mondtam, amikor kiléptünk a kiállításról. - Együnk valamit, aztán irány a zeneterem!

Kényelmesen meguzsonnáztunk az egyik padon, közben a látottakat emlegettük. A gondjaimat - hacsak ideiglenesen is - elfeledtem, új élmények vették át a helyüket.

Rövidesen felkerekedtünk, és felkészültünk a nap hátralévő részére. Hamar megtaláltuk a zene épületét. Alighogy betettük a lábunkat, megcsapta fülünket a madárdal.

- Ez már most tetszik - néztem barátomra. Ő elégedetten elmosolyodott, és arra kért, hunyjam be a szemem. Így tettem.

Bebotorkáltam az épületbe, közben figyeltem a zajokat. A zene lassan tisztult le elcsigázott érzéseim előtt: előbb a

madarak, aztán az épp csak hallható, szélben tovaszálló sutogás, a fák morgása egy-egy szellőkésnél, az állatok óvatos neszelése, majd a csend.

Az igazi, erdei csend. Kinyitottam a szememet. Megérkeztem.

Gyönyörű panoráma tárult eléem. A napsütés egészen a Tátráig engedett ellátni a Lázberci-víztározó és Dédes-tapolcsány vonalai mögött. Először jártam a Látóköveknél.

Leültem, és kifújtam a levegőt.

- Asszem, megvan a kedvenc művészem - mondtam halkán, ahogy végignéztem a tájon. - Igen, te vagy az - bólintottam barátomnak.

A természet némán fogadta a bókot. Névtelenül, időtlenül telepedett le mellém, és arra buzdított, engedjem el a fájdalomamat, benne majd úgyis elvesz. Akkor felálltam, mélyen magamba szívtam a friss levegőt, aztán egy fülsüketítő üvöltés kíséretében kiengedtem. Megtettem kétszer, majd háromszor, de a harmadik már nem ugyanaz az üvöltés volt. Bátrabban, felszabadultabban rohant a távolba az elsőnél.

Ahogy odaképzeltam a bánatomat a szélbe, lassan megnyugodtam, majd visszaültem. Elmosolyodtam. Végül is, épp most zenéltem egy jót a természettel.

Kristálysólyom

Jimmy Cartwright

Mozimorzszak – filmaprólék

A repülő osztály / Das Fliegende Klassenzimmer

német családi film (2003) – IMDb 6,1 – 114 perc

A diákok élete sem mindig fenéig tejfel. Így van ez *Jonathannal* is (**Hauke Diekamp**), aki tizenkét évesen már a hatodik iskolájába kerül nyughatatlan természete miatt. Persze mi mást is várhatnánk egy árvától, akinek a nevelőapja hajóskapitány. Jonathan új iskolájának, a lipcsei Szent Thomasnak a fiúkórusa világhírű. *Matz* (**Frederick Lau**), *Martin* (**Philipp Peters-Arnolds**), *Uli* (**Hans Broich-Wuttke**) és *Sebastian* (**Piet Klocke**) lesznek a szobatársai, és a legjobb barátai a bentlakásos iskolában, és mindannyian tagjai a kórusnak. A srácoknak természetesen van egy remek búvóhelyük, egy régi vasúti kocsi, amelyről azonban kiderül, hogy felnőtt gazdája is van *Bob* (**Sebastian Koch**) személyében, aki azonban nem bánja, a diákok nála töltik a szabadidejüket.

Ám nem lenne izgalmas a történet bonyodalmak nélkül. A „bejárók” és a bentlakók között komoly feszültség van. Olyannyira, hogy az egyik nap a kórus fontos tévéfelvétele előtt a bejárók elviszik a kottákat és elrabolják Sebastiant. A helyzet persze megoldódik. Később, a karácsonyi iskolai előadásra készülve Jonathanék találnak egy színdarabot, amelyet modernizálnak. Ám amikor *Justus* (**Ulrich Noethen**) dékán meglátja, hogy mit szeretnének előadni, betiltja a darabot. Ennek kapcsán kiderül, hogy *Bob*nak és *Justus*nak valaha közös múltja volt... Mindeközben persze az összes létező diákprobléma előjön, a kisebbek és gyengébbek kigúnyolásától a Rómeó és Júlia típusú diákszerelémig.

Külvárosi krokodilok 1-2. / Vorstadt-krokodile 1-2.

német családi film (2009-2010) – IMDb 6,3 és 5,8 – 98 és 90 perc

A Külvárosi krokodilok egy gyerekbanda, amelynek csak úgy lehet a tagjává válni, hogy különböző bátorságpróbákat kell kiállni. Az első rész története *Hannes* (**Nick Romeo Reimann**) próbájával indít, melynek során egy rozoga gyár tetejéről kell megszereznie a tagságot jelképező jelvényt. Persze bajba kerül, és *Kai* (**Fabian Halbig**) menti meg, aki gerincserülése miatt otthonából, távcsövön figyel az eseményeket. Kai veszi észre azt is, hogy egy motoros banda kirámol egy műszaki

üzletet, ám ahelyett, hogy a rendőrséget értesítené, a Krokodilokkal együtt kezd nyomozásba.

A második részben *Olli* (**Manuel Steitz**) és *Maria* (**Leonie Tepe**) szüleinek, és még sok más felnőttnek a munkahelye kerül veszélybe, amikor a nemrég vásárolt modern gépek egyik percről a másikkra leállnak, és nem is indulnak újra. A Krokodilok derítik ki, hogy mi is zajlik a háttérben.

Max von der Grün ifjúsági regényének filmváltozatai olyan fiatalokról szólnak, akik kiállnak egymás mellett, akiknek számít a közösség ahol élnek, és ha baj van, mindezért tenni is hajlandóak.

Vadászat a Borostyán szobára / Die Jagd nach dem Bernsteinzimmer

német akció-kalandfilm (2012) – IMDb 4,8 – 110 perc

A második világháború utáni legnagyobb mítosz a Borostyán szoba, amely állítólag még a halálból is képes visszahozni az embert. Ám a szobát 1945 után Albert Einstein segítségével elrejtik, hogy ne kerüljön rossz kezekbe. Azonban *Eik Meiers* (**Kai Wiesinger**) kincsvadász napjainkban a nyomára bukkan és kis csapatával – *Justus Zacharias* (**Fabian Busch**), *Katharina Berthold* (**Bettina Zimmermann**), *Kriemhild* 'Krimi Meiers' (**Sonja Gerhardt**) – meg is találja. Persze nem

lenne izgalmas és fordulatos a történet, ha nem lenne egy ellenfél, *Jan van Hassel* (**Clemens Schick**) aki a saját céljaira, és nem kevés profit érdekében szintén meg akarja szerezni a szobát, és annak titkát.

A film a jól megszokott kincsvadász sémákra épít, egyfajta modern Indiana Jones történet, de kellemes, élvezhető. Könnyed esti kikapcsolódás gyanánt remekül megfelel.

Az örök kaszkadőr / Hot Rod

amerikai vígjáték (2007) – IMDb 6,7 – 88 perc (16 év felett)

Annak ellenére, hogy nem mostani, film, ez az egyik új kedvencem.

A történet egy fiatalemberről, *Rod Kimble*-ről (**Andy Samberg**) szól, aki édesapja nyomdokaiba lépve kaszkadőrkedéssel foglalkozik. Bár járgánya csak egy robogó, és mutatványai rendre katasztrófába torkollanak, lelkesedése és csapatába vetett hite töretlen. A történetet árnyalja a nevelőapjával ápolt, nem épp felhőtlen viszonya, s Rod célja, hogy egyszer a földbe döngöli (ahelyett, hogy folyton őt csépelje el, amúgy játékosan).

Persze van itt ármány, szerelem, baráti összezördülés, családi titkok felszínre kerülése is, hogy még több izgalomban legyen részünk.

Ám, ami számomra az egészben a legütősebb, és rengeteget ad a látványhoz, az a zenei aláfestés. A főleg '80-as évekből válogatott rock és heavy metal slágerek szinte klipszerűvé varázsolják a képi világot. És persze az sem elhanyagolható, ahogy az alkotók a megdöbbentés eszközeit használják egy-egy lélekbe maró jelenet végén... Többször is felmerül a nézőben ambivalens érzelmek közepette, hogy ez meg mi volt?

A Véderő / Defendor

amerikai-angol-kanadai akció-vígjáték (2009) – IMDb 6,9 – 101 perc (16 év felett)

Arthur Poppington / Defendor (**Woody Harrelson**) egymaga száll szembe a gonosszal éjszakánként. Fő célja, hogy elkapja Ipar Kapitányt (*Captain Industry*), a drogkereskedőt, aki gyermekkorában megölte az édesanyját. Ám Arthurnak sem különleges képessége, sem szuper felszerelése, sem fegyverei nincsenek, egyedül csak kitartása és lelkesedése hajtja előre. No meg a szerelem... De Arthur a tudtán kívül sokkal nagyobb bajba keveredik, mint azt bármikor gondolta volna. *Radovan Kristic (Alan C.*

Peterson) a nem csak drogokkal, hanem fegyver- és embercsempészettel is foglalkozó szerb maffiafehér nem nézi jó szemmel, hogy Arthur az ügyeibe ártja magát, így a legjobb embereit állítja rá. A végkifejlet meglepő.

A varázsló és a fehér kígyó / Bai she chuan shuo

kínai-hongkongi akció, fantasy (2011) – IMDb 5,9 – 100 perc (12 év felett)

Ez a film a távol-keleti legendák világába visz el, ahol démonok és emberek küzdenek egymással. A több ezer éves fehér kígyó, *Eva Huang (Shengyi Huang)* szerelmes lesz egy gyógyfüves fiatalemberbe, *Xu Xian-be (Raymond Lam)*, amikor az gyógyfüvek gyűjtése közben leesik egy tóba, és megmenti. Eva testvére, a zöld kígyó (**Charlene Choi**) nem nézi jó szemmel a dolgot, akárcsak *Abott Fahai (Jet Li)* szerzetes mester. A történetnek természetesen csak egy kimenetele lehet, ám amíg oda eljutunk a gyönyörű látványvilágú filmben, számos kalandot, humoros jelenetet és harcot átélhetünk.

A jövő harcosai / Appleseed, Appleseed Alpha

japán animációs sci-fi (2004-2014) – IMDb 7,0 és 6,6 – 101 és 93 perc (16 év felett)

A két film nem túl szorosan kapcsolódik egymáshoz történetileg, mindössze a főszereplő páros ugyanaz. *Deunan Knute* a harcosnő, és *Briareos Hecatonchires* a cyborggá operált katona kalandjai mindkettőben látványosak, annak ellenére, hogy a tíz év különbséggel készült két film megjelenése eléggé eltérő. Érdeemes egyébként rögtön egymás után megnézni a kettőt.

Az első részben (akárcsak a másodikban) a harmadik világháború után vagyunk, ahol különböző mutánsok állnak harcban a megmaradt emberiséggel. Van azonban egy város, Olympos ahol béke és nyugalom honol, köszönhetően a Bioroidoknak, akik génmanipulációval létrehozott mesterséges humanoidok, és amelyek célja, hogy egyensúlyban tartsák az emberi lakosságot. Persze ez egyes katonai vezetőknek nem tetszik, és el akarják pusztítani az összes bioroidot.

A második részben Deunan és Briareos egy bűnbanda vezérének, *Kétszarv*nak dolgozik. Azonban a legújabb munkájuk során

belebotlanak egy furcsa párosba, *Iris-be* és *Olson-ba*, akik állítólag Olymposból jöttek és egy titkos feladatuk van. Természetesen a segítségükre sietnek, és együtt mennek tovább abban a reményben, hogy végül eljuthatnak a békés Olymposba. A tervbe persze bekavarnak, és végül *Kétszarv* hathatós segítségével járnak sikerrel.

Transformers: A kihalás kora / Transformers: Age of Extinction

amerikai sci-fi akciófilm (2014) – IMDb 6,0 – 165 perc (12 év felett)

Az előzetes kritikák és filmismertetőik miatt nem túl nagy elánal álltam neki megnézni ezt a különösen hosszú filmet, de nem bántam meg. Végeredményében egy szokásos látványos, akciódús, kellemesen szórakoztató filmelménnyel lettem gazdagabb, amelyben a történet mellékes volt, bár azért akadt.

Cade Yeager (Mark Wahlberg) egy kisvárosi moziban megtalálja *Optimus Prime*-ot, és otthon a fészében helyrepopofozza, annak ellenére, hogy a lánya *Tessa Yeager (Nicola Peltz)* nem nézi jó szemmel, amit csinál. Közben kollégája, *Lucas Flannery (T.J. Miller)* a 25 ezer dolláros jutalom reményében leadja a drótot az államnak, hiszen Chicago romba döntése után üldözik a transformereket. A bajba jutott embereket a film során rendre *Bumblebee* menti meg, míg az autobotokat a teremtőik utasítására üldöző *Lockdown*-nal *Optimus* és csapata küzd meg. Eközben bejönnek a képbe az emberek által létrehozott transformerek, *Galvatron* vezetésével, akik ellen pedig jól jönnek a dinobotok.

A holnap határa / Edge of Tomorrow

amerikai sci-fi akciófilm (2014) – IMDb 8,0 – 113 perc (12 év felett)

Ezt a filmet is sokan lehúzták, mondván, hogy zavaros, érthetetlen, pedig szerény véleményem szerint jó kis mozi.

Cage (Tom Cruise) katonai sajtós, aki az idegenek (*Mimic*-ek) érkezése után ara buzdítja az embereket, hogy bátran lépjenek be a hadseregbe, hiszen az új exoskeleton harci vázzal könnyedén megölhetőek a betolakodók. Ő is a legendássá vált *Ritát (Emily Blunt)* hozza fel példának, akit csak *Verduni* Angyalként ismernek, és aki a legelső ütközetében is már több száz *Mimic*-et győzött le. Aztán fordul a kocka és *Cage* a harctéren találja magát, és persze tapasztalatlansága miatt meg is hal. Majd felébred az előző nap reggel, újra és újra... Persze kiderül a történet során a turpisság. Végül sok viszontagság, látványos akciójelenetek, és némi fanyar humor után megérkezünk a végkifejlethez, amelyen összevont szemöldökkel gondolkodunk el...

Brekking Nyúsz, avagy hírek innen-onnan

Versből novellát

Az ~Írnom kell~ amatőr írói blog novellapályázatot hirdet amatőr és kezdő íróknak.

Téma: Megadott versek alapján novellát írni. A választott versnek valamilyen módon meg kell jelennie a műben.

Nevezési díj: nincs.

Stílusbeli megkötés: nincs.

Terjedelem: az eddigiektől eltérően minimum 5 000, maximum 10 000 karakter. (kb. 2,5 - 3 oldal, A4-es oldal, 12-es Times New Roman betűtípussal, szóközökkel együtt. Kérjük, hogy a karakterszámok a megadott értékek között legyenek! A túl rövid, vagy túl hosszú novellák nem vesznek részt a pályázaton.) Formátum: *.doc, *.docx, *.pdf

Beküldési cím: irnomkell@gmail.com.

Határidő: 2014.12.11 éjfélig.

Az olyan alkotásokat, amelyek nem igazodnak a pályázat témájához, a zsűri, külön kérésre értékeli, de a pályázatból automatikusan kizárásra kerülnek. Amennyiben a zsűritől megfelelő értékelést kap, akkor az ~Írnom kell~ blog a blogon megjelentetheti. Minden stílusból várjuk a novellákat, indokolt esetben több stílusban is hirdetünk nyerteseket. Pályázni csak olyan novellával lehet, ami még nem jelent meg nyomtatásban, sem e-book-ban és nem indult más pályázaton. (Saját blogon való megjelenés nem akadály.) Első sorban amatőr írók műveit várjuk, de nem zárjuk ki azokat sem, akiknek már jelentek meg írásai nyomtatásban. A tisztességes verseny érdekében kérjük, hogy akik már kiadott művekkel büszkélkednek, azok jelezzék ezt. Megfelelő létszám esetén külön kategóriát képeznek, és innen is nyertestet választunk.

Egy pályázó maximum két művel pályázhat.

Az e-mail-ben kérjük megadni:

- a szerző polgári nevét,
- ha van, akkor az írói nevét is

A dokumentum címében kérjük feltüntetni az:

- író nevét (vagy álnévét)
- mű címét
- vers számát

pl.: Kiss-Emőke-Mű-címe-2.doc

Az ~Írnom kell~ blog visszajelzést küld a pályázatra leadott alkotás beérkezését követő néhány napon belül, hogy az megfelelt vagy sem a pályázat feltételeinek, így lehetőséget biztosítva, hogy még időben megfelelő alkotás kerüljön beküldésre. Ezért soha ne az utolsó pillanatban küldje be, hanem legalább két nappal a határidő lejártá előtt.

A legjobb pályaművekből az év végén e-könyvet készítünk.

A választható versek itt találhatóak meg a teljes kiírással együtt: <http://irnom-kell.blogspot.hu/2014/09/versbol-novellat.html>

Hommage á József Attila irodalmi pályázat

„A távolságot, mint üveg golyót, megkapod, óriás leszel”...

A Ferencvárosi Művelődési Központ és Intézményei /FMK/ (1096 Budapest, Haller u. 27) **ORSZÁGOS IRODALMI, ALKOTÓI PÁLYÁZATOT HIRDETNEK.**

A pályázat célja: József Attila irodalmi hagyatékából kiindulva, olyan vers, vagy próza megalkotása, amely kortárs kontextust teremt a költőgénusz morális értékrendje és a jelen társadalmi,

művészeti folyamatai között. Formai megkötés nincs, bármilyen szöveggel lehet pályázni.

Részvételi feltételek:

A pályázaton bárki részt vehet, eddig semmilyen formában nem publikált szöveggel. /on-line felület: blog, irodalmi portál, facebook is publikációnak számít/. Egy pályamű maximum 15 000 karakter lehet. Egy alkotó maximum 3 művel pályázhat, a nevezési lap kitöltésével és elküldésével.

Beküldési határidő: 2014. november 15.

A pályázatok beérkezéséről az FMK visszaigazolást küld.

Nevezési díj: nincs

A pályázatokat zsűri bírálja el, a zsűri döntése végleges és nem vitatható.

Beküldési cím e-mailen: jat@fmkportal.hu Postai úton: Ferencvárosi Művelődési Központ és Intézményei (1096 Budapest, Haller u. 27). A borítékra kérjük írják rá a pályázat címét „Hommage á József Attila alkotói pályázat”

A pályaműveket a nevezési lappal együtt kérjük egy levélben, vagy (e-mailben) elküldeni.

A pályázónak teljes mértékű szerzői és személyiségi jogokkal kell rendelkeznie a beadott pályaművek felett. A szervező nem vállal felelősséget az ezek hiányából eredő jogvitában.

Díjazás: a díjazott alkotók (1-3. helyezett) értés tárgyi jutalomban részesülnek, 2014 novemberében. Az alkotók emellett lehetőséget kapnak önálló portfólió bemutatására 2015-öt követően az FMK irodalmi programjának keretében. Az FMK a pályaművekből kötet kiadását is tervezi.

További információ jat@fmkportal.hu, www.fmkportal.hu

A teljes kiírás és a letölthető pályázati felhívás és jelentkezési lap letölthető: http://www.pafi.hu/_pafi/palyazat.nsf/83c68255e917fff4c1256bd6006b51fa/83d25de4d536c5b4c1257d420041e1f4?OpenDocument

Halloween novellapályázat hirdetünk!

Szereted az ősz és a kísértettörténeteket? Szeretnél megborzonegni pár edzett blogszerkesztőt félelmetes történeteddel? Nagyon reméljük, hogy vannak lelkes Olvasóink között tollforgatók, akik idén is szeretnének részt venni novellapályázatunkban! Félelmetes, bizarr, Halloweenes, kísértetes történeteket várunk tőletek!

A feltételek a következők:

- mivel az oldalon felnőtteknek szóló tartalom is van, így csak olyanok pályázhatnak, akik elmúltak 18 évesek
- olyan novellákat várunk, amelyek nem jelentek meg még nyomtatásban, ezen kívül nincsenek jelen az interneten sem
- pályázatunk teljesen ingyenes
- minden szerző maximum 2 novellát küldhet be
- a novellák minimum 1000, maximum 2500 szót tartalmazhatnak, 12-es Times New Roman betűtípussal
- a műveket a bizzariummagazin@gmail.com címre várjuk, a tárgy novella legyen

Határidő: 2014. október 31. (péntek) éjfélig.

A legjobb pályaművek elérhetőek lesznek az oldalról e-book formátumban. Kereskedelmi forgalomba nem fognak kerülni, egyetlen célunk az írás és a bizarr gondolatok megosztásának öröme! Sok szeretettel várjuk a pályázatokat!

